

Magyar Noémi

Engem érdekel

*Fiatalok a diszkrimináció
ellen
novellapályázat*

2. helyezett

– Tudja mit? Valójában nagyon utálok itt lenni! Ki nem állhatom ezt a szobát, a csöveket, az elmebajos embereket körülöttem, a nővéreket, de legfőképpen magát utálok!

Egy pillanatra megállt a levegő a szobában. A doktornő rám meredt, majd mintha meg sem szólaltam volna, tovább kapcsolgatta a fejem feletti falra rögzített gépet, ami a vérsejtjeim számát mutogatja már három hete.

– Nem akarok elhamarkodni semmit – mondta nyugodt hangon az orvos, miközben a kórlapomra firkantott valamit –, de szemmel látható az állapotod javulása az elmúlt öt napban – mosolygott rám piros keretes szemüvegén keresztül.

– Ez fantasztikus! Tehát elmehetek egyedül a WC-re is? – kérdeztem gúnyosan, miközben már le is szálltam a magas ágyról és a folyosó felé tartottam.

– Azért csak óvatosan! – hallottam a hátam mögül.

A végtelennek tűnő folyosón kétféle emberrel lehetett találkozni. Az egyik kategória tagjai fontoskodó képpel rohagáltak összevissza, a maradék pedig már-már élőhalottként vonult, akik talán még ünnepeltek is volna minden megtett lépés után, ha bármilyen érzelm kifejezésre képesek lettek volna.

A mosdóba lépve a tükörhöz mentem és amint belenéztem, úgy éreztem, én is a második csoportba tartozom. Az a lány ugyanis, aki két hónapja még vállig érő, dús szőke hajjal és széles mosollyal rohagált a középiskola folyosóján fontosabbnál fontosabbnak hitt dolgokat intézve, már sehol sem volt. Egy, a lány számára ismeretlen, szürkés arcú, fáradt szemű, zombinak titulált lény nézett vissza a tükörből. Összevont szemöldökkel néztem magamra. Egy másodpercre elillant belőlem minden humorérzék, és úgy éreztem, elkésérítő így látni magam 17 évesen.

Végül megigazítottam a kendőt a fejemen, majd ahogy kiléptem az ajtón, hatalmas káoszban találtam a folyosót. Vértó betegekkel teli ágyak száguldottak el előttem. Nővérek kiabáltak egymásnak. Tucatnyi orvos rohant fejvesztve. Majdnem kiléptem az egyik elé, de egy kéz visszarántott.

– Jézusom! – kiáltottam a falnak esve.

– Jól vagy, Evelin?

A hirtelen lépéstől megszédülve kótyagosan néztem az előttem álló rezidensre.

– Oh! Tamás. Izé, kösz! – habogtam elfúló hangon.

Próbáltam összeszedni magam. Ő segített benne, így a légzésem is helyreállt.

– A szüleid kerestek, úgyhogy utánad jöttem. Látom, pont jókor.

– Igen, kösz még egyszer.

Elindultunk a folyosón úgy, hogy a fiatal doki oldalról megtámasztott, attól tartva, hogy megint elszedülök, pedig már teljesen jól voltam.

Tamást a kórházba kerülésem óta ismerem, és ő itt az egyetlen, akit egész könnyen el lehetett viselni... Na, meg talán jól jön, ha nem utálok, aki bent lesz veled a mütőben. Ráadásul egész jóképű pasi, de nem gondoltam egy percre sem, hogy majd pont a pöttyös orvosi pizsamámban fogom elcsábítani.

– Ilyen korán bejöttél? – kérdeztem, mikor egy csendesebb átjáróba értünk.

Elmosolyodott. Észrevette, hogy már úgy beszélek, mintha én gyakrabban lennék itt.

– Van egy csoport, ahol segíték, és emiatt jöttem. Mellesleg a hajnali 4 órás vizithez már te is hozzászokhattál volna.

– Milyen csoport? – kérdeztem továbbra is a karjára támaszkodva.

– Egy másik osztályon levő. Olyanok számára, akik segítségre szorulnak... – volt valami a hangjában, és az arca is szokatlannak tűnt. Fiatalok számára – tette hozzá.

Ekkor megértettem. Megálltam és észrevettem, hogy egy olyan folyosón állunk, ahol még sosem jártam.

Ő is megállt és rám nézett.

Komoly tekintettel mondtam:

– Nincs szükségem semmilyen segítségre! Senki sem érti, de tényleg nincs. Nem vagyok drogos, sem alkoholista és szociális problémáim sincsenek. Rákos vagyok és nem hülye.

Bárhol is jártunk, csönd volt az egész osztályon.

– Ez nem egészen igaz – kezdte halkán –, ugyanis aki három hete nem találkozott egyetlen barátjával sem, annak igenis vannak szociális problémái!

– Szóval az én hibám, hogy itt kell lennem?! – csattantam fel ezzel félbeszakítva.

– Nem! Nem. Dehogyan. Én csak azt mondom, hogy attól még nem hülye valaki, hogy végighallgat néhány másik embert. Vagy akkor én is dilis vagyok? – tette hozzá mosolyogva.

– Hát mit ne mondjak...

– Ugyan már, Evelin, azt végképp nem mondhatod, hogy nincs rá időd – győzködött tovább.

– Nem mondom, de az biztos, hogy sokkal jössz ezért cserébe.

– Majd megpróbállak nem megölni a műtőben – felelte.

– Jó fej vagy.

Nagyot sóhajtottam, és szinte éreztem, hogy a vesztembe rohanok, amint tovább indultunk a folyosón. Nem kellett sokat sétálni az ismeretlen terepen, két forduló után meg is érkeztünk.

– Jesszus! Csak azt ne mondd, hogy itt köszönni is egyszerre kell! – súgtam Tamás fülébe, ahogy beléptünk a terembe, ahol hat teljesen különböző ember ült a székeikkel kört kialakítva. Nem szegeződött ránk az összes tekintet, mint ahogy azt vártam. Inkább lesütött szemmel ültek, kivéve a vörös hajú, harmincas éveiben járó, kellemes arcú nőt.

– Sziasztok! – köszönt mindenkinek Tamás, majd elindult a nő felé, aki valószínűleg a csoport vezetője lehetett.

– Ne merd! Itt ne merj hagyni! – súgtam idegesen a vállának fordulva. Mit sem ért, tovább ment, én pedig nem akartam úgy állni, mint egy ütődött, ezért a legközelebbi széket vettem célba. De nagy kár volt. Így egy akkora lány mellé kerültem, hogy azt hittem, mindkét szék neki volt odakészítve.

– Szia Evelin! Örülök, hogy eljöttél végül – mondta őszintén a csoport vezetője felém fordulva. Tamásra néztem, aki épp engem figyelt. Szóval ő már rég eltervezte ezt. Szigorú lehetett a tekintetem, legalábbis annak szántam.

– Akkor kezdjünk bele – mondta hangosan a nő. Két új emberrel bővültünk, ezért bemutatkozom, én Nagy Anikó vagyok és a mellettem álló Császár Tamással együtt fogunk foglalkozni veletek.

Jaj, de szép lesz, gondoltam magamban. Épp a székről kezdtem felemelkedni, amikor az előbb említett mellém sétált egy székkal a kezében, amire leült, hogy elállja, vagy éppen elülje az utat az ajtóhoz.

A fejemet rázva fordultam felé, de a büntudat legkisebb szikrája sem látszott rajta.

– Tudjátok, hogy az a célunk, hogy nektek jobb legyen, legyen szó bármiről is. Nem fogjuk kihúzni belőletek a problémáitokat, de ha elmondjátok, csak akkor tudunk segíteni. Márpedig ha már kifizettétek a buszt idáig, megéri elmondani – mosolygott Anikó.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy feljelenthetlek emberrablásért? – kérdeztem nagyon halkán Tamástól. Márpedig ha tényleg kerestek anyáék, nemsokára küldik a rendőröket.

– Nem akarok sokat rízszni, ti jöttök. Vagyis, ha jól emlékszem, Viviennél hagytuk abba tegnap – folytatta Anikó.

– Sőt a kommandósokat is – sugdolóztam tovább.

Felém fordult a fiatal rezidens, és olyan szemekkel nézett rám, hogy bármennyire akartam, elfelejtettem ellenkezni az ittlétem miatt.

Eközben nem tudtam ki az a Vivien, és őszintén szólva nem is érdekelt.

Valószínűleg csupa degenerálttal voltam körülvéve, és ennél még a kétórás vizitek is érdekesebbek voltak. Pedig annál aztán kevés dolog idegesítőbb!

– Helló, az újaknak! – hallottam egy rekedtes hangot, de nem tudtam kitől származott, mert épp a körmömet piszkáltam.

Megköszöri a lány a torkát, így tisztábban folytatta:

– Nem tudom, hogy hol kezdjem, elég ciki erről beszélni... Biztos nektek is az lesz majd – nevetett idegesen.

Alig hallgatóan felhorkantottam. Méghogy nehéz lesz, gondoltam magamban.

Tamás a kezemet a térdemre helyezte, ezzel arra sarkallva, hogy figyeljek oda.

Jól nevelt lévén felnéztem, és csak akkor vettem észre, hogy a lány terhes. Ami még szembetűnőbb volt, hogy vagy 15 éves lehetett.

– Szóval elég észrevehető lehet, hogy mi a problémám. Illetve nem ezzel – itt rátette a kezét a hasára – nincs semmi baj. Problémának sem nevezhetem. A baj mással van – egyre gyorsabban beszélt, bárki láthatta mennyire ideges.

– Hé, Vivien – szólt a mellette ülő Anikó –, nem a suliban vagy otthon vagy. Nyugodj meg, oké?

A fiatal lány mély levegőt vett és folytatta:

– Azt hiszem, látod, hogy mi nem stimmel. Elég nehéz úgy iskolába menni, hogy nincs ember, aki össze ne súgna a hátam mögött. Bár az igazság az, hogy a szemembe mondják – nevetett keserűen. Ettől persze még vannak pletykák... Nagyon kegyetlen pletykák, aminek a fele sem igaz.

Szemügyre vettem Vivient. Fiatal kora ellenére olyan komoly az arca, mint az anyámé. Értelmesnek tűnt, még ha hibát is követett el.

– Pletykák mindig lesznek – szólalt meg a velem átellenben ülő sötét bőrű fiú.

Vivien ránézett, és azt válaszolta:

– Tudom. De ettől még kevésbé érzem jól magam. Az iskola – az csak egy dolog. Mert ha ott túlélék egy napot, hazamegyek, és a szüleim újból rázendítenek. Minden áldott nap felhozzák, hogy mekkora hibát követtem el, és milyen egy idióta lotyó vagyok.

– Édesanyádék voltak már veled az orvosnál? – kérdezte komoly arccal Anikó.

Komoly volt ugyan, de úgy tűnt, őt tényleg érdekli a lány sorsa.

– Valójában... anya nem nagyon szereti az orvosokat, ezért a nagynéném kísért el.

– No, tehát van egy ember a családban, aki tud segíteni. El is tudsz vele beszélgetni?

Vivien még mindig zavarban volt kicsit, de látszott rajta, hogy a feszültség elkezdett tovaszállni.

– Beszélgetni nem nagyon, viszont az ilyen hivatalos dolgokban számíthatok rá – kicsit habozott, majd folytatta. Bár a fiú, akivel... tudjátok... – megint a hasára tette a kezét – szóval neki elmondhatok mindent.

– Együtt maradtatok? Hiszen ez csodás! – lelkesedett Anikó.

Vajon hogy csinálta? Még csak köze sincs ehhez a csajhoz, mégis tényleg örül?

– Az a helyzet, hogy mást nem tudsz tenni, minthogy menedéket keresel. Ezt pedig csakis az emberekben találhatod meg – a lány nagy szemekkel figyelte a csoportvezetőt, aki így folytatta:

– Nincs abban semmi rossz, ha az emberek között megpróbálsz jól érezni magad. Úgy gondold, hogy nem érdemled meg, hogy neved vagy vidám légy, mert a szüleid ezt szajkózzák, de ez hülyeség, te is nagyon jól tudod. Keress olyan osztálytársakat, akikkel azelőtt is jóban voltál, és barátkozz! Nevezhetnek bárhogy, te Vivien maradsz. Nem a terhes Vivien, hanem egyszerűen csak Vivien, aki most éppen terhes. A szüleidnek is mondd meg

határozottan, hogy tudod, mit tettél, és hogy próbáljatok közösen megoldást keresni az utálkozások helyett. Vond be a barátodat is, hiszen ezt a terhet neki is cipelnie kell, nem vállalhatsz mindent csakis magadra. De vigyázz – figyelmeztette hangosan – ez nem a hibáztatásról szól, mert akkor úgy fogja érezni magát, mint most te! Inkább arról van szó, hogy együtt keressétek a megoldást.

Lélegzetvételnymi szünet után nagyon komolyan, de őszintén hozzátette:

– A legfontosabbat pedig el ne felejtsd! Bármit is teszel, már nem csak magadért felelsz.

Vivien akkorát sóhajtott, hogy azt lehetett hinni, a szoba összes levegőjét ő használta eddig.

Az ittlétem óta anyáék érzelmváltozásain kívül nem láttam senki más idegesnek lenni vagy megkönnyebbülni, de most még a vak is láthatta Vivien arcán a különbséget.

Nem is igazán értettem, hiszen még mindig itt ült, nem tett semmit, de talán már kész volt az első lépésre a javulás felé. Talán igen. Ezt csak ő tudhatta.

A hálás pillanatok után újból Anikó hangja hallatszott.

– Azt hiszem, már meg is van a következő és egyben a mai alkalom utolsó jelöltje.

Jó ég, egy pillanatra forróság száguldott végig a testemen, az arcomat lángba borítva.

Ha az én nevemet mondja, kirohanok azon a nyomorult ajtón, és soha többé még csak az osztály közelébe sem jövök, csak merjen felszólítani.

– Gábor?

Kész. Vége. Én már itt sem vagyok... Ja, hogy Gábor? Gábor! Az nem én vagyok! Sóhajtásban majdnem utolértem Vivient.

– Mi a baj? – súgta aggódó tekintettel Tamás.

Válaszként megráztam a fejem, és a tekintetemmel megkerestem Gábort.

Legyen ő bárki is, most nagyon kedvelem.

Mivel mindenki felé fordult, nem volt nehéz kitalálnom, hogy ő az a fiú, aki nem is olyan rég felszólalt.

– Hú, nem vagyok hozzászokva a közönséghez – mondta zavarában –, de én tényleg kifizettem az idehozó buszt, még hozzá nem is először, úgyhogy muszáj lesz beszélnem.

Anikó bátorítólag nézett rá, hogy folytassa.

– Már korábban is elmondtam, hogy én a roma etnikumból származom, és emiatt elég sokan elítélnék ismeretlenül is.

Végignézett rajtunk, majd tovább beszélt:

– Tudom, elég snassz téma, de sajnos tényleg sokaknak jelent problémát, és nem azért mondom, mert olvastam valahol, hanem mert én átéltem. És mindennap átélem.

Nos, Gábor, ha tényleg ilyen snassz a téma, akkor ugorjunk is! – mondtam magamban szemtelenül.

– Én egy elég neves középiskolába járok itt Pesten, és egy ilyen helyen még jobban kirajzolódnak a különbségek. Mindenki küzd a másik ellen, hogy jobb eredményeket érjen el, de ha találnak egy közös ellenséget, akkor elfelejtenek csatázni, és arra az egyre összpontosul a figyelem – nagyot nyelt. – Nem mondhatom, hogy az irigység miatt tennék, hisz megteszek mindent a jó jegyekért, de nem vagyok Einstein. Viszont akkor bárkiben felmerülhet a kérdés, hogy miért csinálják.

Ráncoltam a homlokom, mert tudtam a választ. Márpedig az a kegyetlenség volt.

– Igen, a bőrszínem miatt – a kezét babrálva beszélt tovább.

– A legpocsékabb, hogy ezen nem tudok változtatni. Oké, tudom, Jacksonnak sikerült – nézett fel nevetve –, de ez tényleg nem az én hibám. Nem tehetek róla, és ellene sem, mindössze könnyíthetek rajta, de azt sem tudom, hogy hogyan.

– Gábor, azt mondtad, hogy egy igen neves gimibe jársz. Nem gondolod, hogy nem véletlenül kerültél be? – kérdezte mellőlem Tamás.

A fiú nagyon elveszettek tűnt. Érezhető volt a fájdalma. Nem az önsajnálatról volt szó, vagy arról, hogy valakit szeretne maga mellé, aki **babusgatná** az önbizalmát. Nem. Egyszerűen csak nem értette az egészet. Ráadásul annyira nem ezt érdemelte.

– Mindenki tudja, hogy sokkal egyszerűbb bekerülni valahová, mint ott is maradni.

– De jók a jegyeid, nem?

– És? Mit kezdjek vele, ha már utálok felkelni is?

A duci lány mellettem zavartan tördelte a kezét, miközben Gábor tovább beszélt:

– Külön padom van az osztályteremben, mert a többiek elhúzták az övéiket, mintha bűdös vagy leprás lennék. Alig merek a folyosón is végigmenni, mert valaki biztos, hogy leveri a hátamról a táskámat, persze teljesen véletlenül, vagy beránt a WC-be, és elveszi a cuccaimat. Nézd, a szüleimtől mindent megkapok, amire valóban szükségem van, de nem vagyunk gazdagok. Ők sem győznek folyton új felszerelést venni nekem – csuklott el a hangja a mondat végén. Észrevettem, hogy jegesek a kezeim.

– Ráadásul otthon mindig kifogásokat keresek, hogy ne kelljen elmondanom apáméknak, mi történt. Áh, teljesen kiborulnának.

– Az iskolai dolgokon két módon segíthetsz – szólalt meg Tamás –, de mielőtt bármelyikhez is hozzákezenél, tudnod kell, hogy egyes egyedül nem fog menni.

A fiú csak úgy itta Tamás szavait, mintha magát a megváltást remélte volna tőlük.

– Kell valaki, akinek a legrondább dolgokat is elmondhatod, amit veled tettek. Kell valaki, akibe kapaszkodhatsz, és ha valóban olyan a családod, amilyennek elmondtad, akkor miért ne lehetnének ők azok. Ne hidd, hogy ezzel terheled őket. Bizonyára fájni fog nekik, de ők a családod.

Gábor az ajkát rágta és akkor vettem észre, hogy én is. Butaság, nem izgulhatok egy olyan emberért, akit alig egy órája ismerek. De ez, ami vele történik, annyira jogtalan – gondoltam magamban.

– Ha van valaki, akire támaszkodhatsz, új erőre kapsz, és ha mással nem is, de a tanulmányi eredményeiddel megmutathatod, mire vagy képes valójában.

– Aha, eddig csak cigányoztak, mostantól meg stréber cigány leszek. Kösz, nem.

– Mert azzal többre mérsz, ha bedrogzott bunkó leszel?

– Azzal csak belátnád, hogy a többieknek van igazuk – szólalt meg először a Vivien mellett ülő rövid barna hajú lány. Azt nem akarhatod, hogy nekik legyen igazuk.

Mélyen egymás szemébe néztek, majd Gábor Tamásnak válaszolva, de a lányra nézve mondta:

– Arra is gondoltam, hogy átiratkozom egy másik iskolába.

– Ez lenne a második megoldás – felelte Tamás.

Gondolkodás nélkül futott ki a számon:

– Micsoda?

Hirtelen mindenki rám nézett. Eddig nem éreztem kellemetlennek, ha többen figyelnek rám. De amikor ez természetes volt, akkor még nem volt elnyűtt az arcom, és hajból is valamivel több volt a fejemben. Ijedten kaptam a kendőmhöz, de megnyugodva vettem tudomásul, hogy a helyén van.

Tamás nekem célozva a választ szólalt meg:

– Igen. Az is egy megoldás, hogy új iskolát kezd.

– De hát az menekülés! Elfutnál a bajok elől? – kérdeztem értetlenül Gábort.

Ő hirtelenjében nem tudott válaszolni, de ezt helyette megtette Anikó:

– Tudod, nem mindenki elég bátor ahhoz, hogy végigmenjen egy forgalmas út közepén. Persze meg kell próbálni, mert később nem szabadulhatunk majd ilyen könnyen a problémáktól. Sőt, nagyon ritka, hogy valaki teljesen tiszta lappal kezdhessen.

– Én nem forgalmas utakról, autópályákról vagy mit bánom én mikről beszélek, mellesleg hülye az, aki a közepén rohangál, csak azt mondom, hogy ő tehetséges, akit a családja támogat, ezért, hogy ki szól be és ki nem, ne érdekelje! – újból Gábor felé fordultam:

– Mindig lesz 3-4 szemét, aki piszkálni fog, és úgyis meghallod, nem tudod őket teljesen kizárni. De miért veszel mindent magadra? Az az igazi hülye, aki ezt el is hiszi magáról. Te ne hidd már el, hogy a te hibád minden! Lépj túl! Tegyéél rájuk!

Mivel egyre ingerültebb lettem, Tamás közbevágott:

– Evelinnek igaza van. Részben – halkabban folytatta. – De el kell gondolkoznod a lehetőségeiden úgy, hogy valakivel megbeszéled. Ne tartsd magadban az összes feszültséget!

Gábor váratlanul vetett fel egy újabb problémát:

– És a lányok?

A barna hajú lány, akit – mint megtudtam Anikótól – Hannának hívnak, mosolyogva válaszolt:

– Tudom milyen érzés, amikor nem tudod, mit mondj, amikor odamész, de én már rég nem görcsölök rajta. Majd magától kialakul. Ne akarj mindenáron valamit csak azért, mert másoknak is van! Nekem sincs, mégis egész jól megvagyok – elnevette magát. Oké, az, hogy most itt ülök, talán nem a legmeggyőzőbb, de hihetsz nekem bátran.

Nem voltam benne biztos, hogy ők is most először találkoztak, legalábbis a tekintetük mélységből ítélve, egészen addig, amíg Gábor meg nem kérdezte:

– Te miért vagy itt?

Hanna kedves, de kissé elkomolyodott arccal válaszolt:

– Vallásos vagyok. És? – mosolygott tovább.

– Szóval így kell felfogni? – kérdezte Anikó.

– Azt hiszem, igen. Legalábbis az előbb azt mondta... – itt teljes testével felém fordult. – Ne haragudj, de nem tudom a neved...

Abban a pillanatban én sem tudtam. Az elmúlt fél percben teljesen elkalandoztam, azt sem tudtam, mit kérdeznek, végül mégis benyögtem, hogy Evelin, bár nem voltam benne biztos, hogy ezt mondtam.

– Szóval azt mondta Evelin, hogy nem kell mindent magunkra venni. Vannak emberek, akik arra sem méltóak, hogy elgondolkozzanak azon, amit mondott. Nekem sem egyszerű úgy bemenni az osztályba, hogy mindenki szentfázéknak vagy egyéb gusztustalan módon hívnak Mária nevét hozzátéve, de kit érdekel? – Hanna arca felvillanyozódott.

Rám mosolygott azzal a tekintettel, ami akkor jelenik meg valaki szemében, amikor az illető egy lehetetlennek tűnő kémiai folyamatot egészében megért.

Wáó, neki úgy néz ki, bejött a mai alkalom.

– De kit érdekel? Hmm... Ez is egy jó végszó – mondta büszke arccal a csoport vezetője.

– Ezzel természetesen nem lehet mindent elintézni, de bizonyos esetekben hasznos így gondolkodni. Mindenesetre előbb megoldást kell keresni a problémákra.

Féloldalas mosoly ült ki az arcára:

– Örülök, hogy ma is itt voltatok mind, és hálás lennék, ha holnap is eljőnnétek. Hamarabb kezdünk, 9-kor, így remélem, még több mindenre lesz időnk. – Itt mélyen a szemembe nézett, amitől úgy éreztem, hogy el kell kapnom a tekintetemet. Vajon nekem célozta tényleg, vagy már én is képzelődöm? Talán túl sok időt töltök kórházban. Eh, rossz vicc...

Már a nagy lengőajtónál jártam a saját osztályom felé, amikor Tamás utolért, és karon fogott.

– Na? Hogy tetszett?

– Csupa elmebajos – válaszoltam a szobám felé tartó forgalmas folyosón tovább haladva.

Fintorgott, majd sietve kijelentette:

– Holnap is elmész – a fejével az ellentétes irányba fordulva fürkészte a sürgősségire induló nővéreket. – Ügyeletben leszek, de elmegyek veled odáig, hogy biztos ne tűnj el. Mellesleg...

– nagyon úgy tűnt másfelé fogja venni az irányt, mert végig a tarkója beszélt hozzám – igenis ott a helyed a sok elmebajos között.

És ezzel el is indult sietősen a túloldalra, mindössze egy szánakozó pillantás erejéig fordult vissza menet közben, köszönhetően annak, hogy azt kiáltottam utána reménytelenül:

– És ha nem akarok menni?

Valójában egy kicsit tetszett ez az egész csoportos dolog. Egy nagyon kicsit. Mindenesetre kitelik az időből, hogy elmenjek. Bár elég furcsán éreztem magam, hisz olyan emberek beszéltek a bajaikról, akikkel még csak nem is ismertük egymást. Eddig a barátaimnak is alig mondtam el az igazán fontos dolgokat, vagy amik nagyon bántottak, érdekelték, de most valahogy más volt. Amióta a kórházban vagyok, nem is találkoztam egyikükkel sem. A régi „barátok” hamar eltűntek, és ettől csalódottnak éreztem magam. Kicsit olyan volt, mintha eddig valami könnyen rombolhatóra alapoztam volna az egész életemben...

Az éjjel rosszul lettem, kétszer kellett injekciót kapnom, egyszer állítólag az eszméletemet is elvesztettem, de anya hamar közbelépett. Agyonkínzottan éreztem magam, amikor a két kedvenc ügyeletes nővérem arról beszélt, hogy azt a műtétet siettetni kellene. Persze ők azt hitték, én egy szót sem hallok.

Egészen pontosan 5 óra 19 perc volt, amikor – a hajnali 4 órás vizit után épp kezdtem volna visszaaludni – Tamás halkán ugyan, de erőteljesen rontott be a szobába. Anya hazament apáért, most ő volt a soros, hogy bejöjjön.

– Szörnyen nézel ki – mondtam Tamásnak, mikor szemügyre vettem az arcát, ahogy az ágy végéből tekintett rám.

– Te beszélsz...? – próbált vicces lenni, de látszott, mennyire nyugtalan. Nem tudtam, mi a baja, ezért rákérdeztem, mire ezt felelte:

– Még kérdezed?! – szinte hisztérikus volt a hangja.

Összeráncoltam a homlokom. Nem hogy dühösnek, még ingerültnek sem láttam az eddigiék során, de most a kettő egyvelege harcolt az arcán. Cserepes ajkakkal kérdeztem óvatosan, hogy esetleg tudnom kéne-e azt, amiről szó van. Nem csak a tapintatosság miatt fogtam halkabbra a feltételezést, hanem a kimerültség is szerepet játszott benne.

– Nem! De... – elgondolkodott, majd hadarva folytatta. Nem közvetlenül, de igen, miattad is. Miattad, bár te ezt nem kéne, hogy tudd. Hiszen még én sem tudom... Jó, ez baromság – itt hosszú csönd következett, amíg az ágy végét markoló kezét nézte. Aztán végül a lehető legszúrósabban vetette oda:

– Egy éjszakára se lehet itt hagyni! Egyből csinálsz valamit!

A durva hangsúly nem érte el a hatását. Láttam, hogy össze van zavarodva, de el kellett hogy mosolyodjam. Nem bírtam megállni. Mikor végre rám nézett, és látta a jókedvem, kérdően fordult felém.

– Tudod... – kezdtem még mindig azzal az idióta mosollyal az arcomon –, ez tényleg vicces... Annyira... annyira... rohadtul szeretném, ha nem „csinálnék többet valamit”. Olyan veszettül akarom, hogy ne kelljen itt feküdnöm – elcsuklott a hangom, és a szemeim megteltek könnyel, de nem álltam meg. – Hálás lennék, ha jönne végre valaki, és azt mondaná, minden rendben van. Vagy azt, hogy visszamehetek oda, ahol minden abbamaradt. Az első könnycsepp lefolyt az arcomon, mióta tudom, hogy rákos vagyok, ez volt az első. Hozzátettem nagyon mélyen a szemébe nézve, hogy:

– Még ha csak hazudná is... Csak mondja már valaki, a szentségit! – csattantam fel.

Egyre közelebb jött, míg végül leült az ágy szélére. A morcos vonások eltűntek, helyette sajnálkozás, talán szánalom is megjelent az arcán.

Keserűen elnevettem magam. Annyira fájt erről beszélni, hogy nem tudtam, zokogjak, vagy röhögjek.

– Egészen pontosan ez a nézés – mutattam felé az ujjammal –, ez az, amitől agybajt kapok. Ki nem állhatom, és mégis nap, mint nap találkozom vele. Persze, mióta egy barátomat sem

láttam, nem olyan gyakran – itt még jobban összeszorult a szívem. – Ma már nehéz titkolni, hogy mi bajom van. A kendő és a kóros soványság még a bolondnak is feltűnik, de amikor diagnosztizálták, mindenki, akinek csak elmondtam, vagy megtudta mástól, pontosan így nézett rám, mint te az előbb. Megvetéssel is találkoztam nem egyszer. Érted? Mintha én okoztam volna magamnak a bajt.

Sírás fojtogatta a torkomat, ahogy az érzések kezdtek előtörni. Próbálkoztam, mint aki szélviharban akarja a feje fölött tartani az esernyőt, hogy ne folytassam a sztorit, de hiábavaló volt.

– Minden filmben azt látod, hogy a szegény rákos fiatalokkal milyen megérett minden, és segíteni próbálnak. Ha az én történetemből készítenének könyvet, tuti nem lenne bestseller. Maximum a tegnapi csoportnak lehetne felolvasni – nem tudtam abbahagyni ennél a pontnál, csak úgy ömlöttek belőlem a szavak. – Már rájöttem, hogy tegnap, amikor Gábor arról beszélt, hogy nem tehet a kialakult helyzetről, azért fogott meg annyira, mert én sem. Nem választottam fakultációként a műtétet. Nem kértem meg a volt osztálytársamat, hogy légy szíves rúgj már mellkason azzal a szerencsétlen kosárlabdával...

Olyan meredt szemekkel nézett rám hirtelen, hogy meg kellett állnom. Eszembe jutott, hogy erről a feltételezésről még senkinek sem beszéltem, ezért lelassítottam, és elmagyaráztam neki.

– Nem... Nem tudom, hogy mi okozta a csomót a mellemben, és nyilván ezer más oka lehet, hogy kialakult, de... szerintem az egyik testnevelésórának köszönhető... – nagyon sóhajtottam, és tovább beszéltem. – Volt egy lökött fiú, aki rugdosta a kosárlabdákat, és az egyik eltalált. Ezzel akkor persze nem foglalkoztam, semmi bajom nem lett akkor, viszont... 17 éves vagyok... nem tudom, mi más okozhatta volna?

Reménytelenül néztem magam elé, mert valójában az annyira mindegy volt. Ő először nem tudott mit mondani, legalábbis úgy tűnt, még keresi a megfelelő szavakat.

– Ki az a hülye, aki kosárlabdákat rugdos? – kiáltott fel nagyon mérgesen végül.

Annyira nem akartam elhinni, hogy ennyire törődik velem. Hogy érdeklí, mi van velem, és meg akar hallgatni. Végtelenül jól esett valakinek elmondani mindazt, ami bennem volt, amiről eddig senkivel sem beszéltem.

– Nem számít már, hogy...

– Már hogyan számítana?! – vágott bele a szavamba.

– Tamás... – nagyon-nagyon mély levegőt vettem – Nem fontos, hogy mi történt a múltban, mert ha ezen agyálnék, azzal végtelen nagy fájdalmat okoznék magamnak, amivel pedig a szüleimet bánthatom – kifújtam a levegőt. – Egészen egy hónappal ezelőttig azt hittem, hogy ezer százalékosan be van biztosítva a családom, a barátaim és az életem. Stréber ugyan nem voltam, de a jegyeim jók voltak, és a barátnőimmal amolyan mindenhová együtt megyünk kapcsolatunk volt. Nem az a felszínes, csak buliba járás társaság voltunk, hanem azok, akik tényleg felhívhatták a másikat bármikor, ha bajban vagy éppen nagy örömeikben voltak. Ki a franc gondolná, hogy egy ilyen társaság egy pillanat alatt darabokra hullhat. Illetve ez nem igaz, mert fogalmam sincs, hogy ők együtt vannak-e még. Azt viszont a napnál is világosabban látom, hogy én már nem vagyok benne.

A kezemért nyúlt, és amikor ránéztem, azt a tekintetet láttam a szemében, amelyre csak a romantikus filmek főszereplői képesek. Egy különbséggel; ez nem színészkedés volt.

– A gimiben, mikor elkezdtek szállingózni a pletykák, mindenki furcsán kezdett nézni rám. Azzal a fejjel, amit a duci lány, emlékszel, a tegnapi csoportból, is érezhetett, amikor ránéztem. Volt, aki azt suttogta, AIDS-es vagyok, volt, aki szerint úrlények miatt nem fogok suliba járni... A lényeg, hogy nem állhattam elő azzal, hogy bocs, de rákos vagyok, amikor még én magam se hittem el. Tudod, mi a lehető legrosszabb ebben az egész bolondságban?

Válaszoltam a saját kérdésemre:

– Az, hogy lehetsz sovány vagy kövér, akármilyen is a bőrszíned, szegény vagy gazdag vagy, nem jelent biztonságot semmi, az égvilágon semmi, a gonosz emberektől. Valaki úgyis jön majd, aki úgy igazán megbánt és beszél, vagy pletykákat kezd rólad gyártani. Mit gondolsz, ki volt az, aki a hazugságokat kavarta a hátam mögött? Bizony, az egyik barátnőm. És lehet, hogy én válogattam meg rosszul a barátaimat, de az biztos, hogy soha többé nem leszek képes ilyen hamar megbízni valakiben, mint eddig tettem.

Érezhető csend telepedett a szobára egészen addig, míg Tamás meg nem törte azt.

– Ne is... Úgy értem, ezután sem lesz szabad, hogy csak úgy ellökj valakit magad mellől, még ha veled meg is tették. Nem bízatsz meg mindenkiben, és nem is szabad. Talán kicsit naiv voltál eddig, de amikor kikerülsz innen, újra kell építened mindazt, amit ezek az emberek leromboltak, csak most mások lesznek a résztvevők. De ahhoz, hogy a megfelelő társak kerüljenek bele ebbe a csoportba, oda kell figyelned majd – elgondolkodva nézett ki az ablakon, aztán pedig rám – Nem vesztetheted el az emberekbe vetett hitedet néhány kellemetlenül szerzett seb miatt, mert amikor majd kilépsz ezen az ajtón, rettenetes nagy szükséges lesz az új és friss környezetre, amit csak barátokkal érhetsz el.

Erre nem tudtam mit mondani, mert igaza volt. A hajamba túrva az jutott az eszembe, hogy visszamegyek-e a régi sulimba, és vajon kell-e majd évet pótolnom, meg persze arra is gondoltam, hogy hogy fognak a többiek viselkedni. Vajon tudják-e, hogy mi van velem, vagy egyáltalán fogalmuk sincs, és ha tudnák biztos itt lennének... De hát bármikor felhívhattak volna, vagy elmehettek volna hozzánk, és anya biztos átadta volna az üzeneteiket, akár még magával is hozta volna néhányukat. Mi van, ha velük történt valami, ugrott be hirtelen. Autóbaleset, kórház és ennél is szörnyűbb dolgok villantak be, mire fagyossá vált a kezem.

Hiszen én sem hívtak őket, mi van, ha... ?

De nem. Bármennyire is csábított a gondolat, hogy nem tehetnek arról, hogy nem kerestek és a pletykákat sem ők gyártották, meg azt az undorító, de rémségesen fájdalmas klubot sem ők hozták létre facebook-on, aminek az a címe, hogy „Gyűjtés a kis szerencsétlenek”, tudtam, hogy igenis ők voltak. Apa mesélte anyának még két napja, amikor azt hitte, hogy én alszom, hogy látta őket a sulis előtt a munkába menet.

Tamás, mintha olvasta volna a gondolataimat, megjegyezte:

– Meg kell mutatnod mindenkinek, hogy mire vagy képes, amikor visszamész a suliba.

A takaró ráncairól felé fordítottam az arcomat, és a torkomat megköszörülve mondtam:

– Igen... ha visszamegyek.

– Tegnap azt mondtad, hogy ha az új fiú nem megy vissza, akkor menekül.

Elnevettem magam:

– Most nem erről van szó. Hidd el én visszamennék, hogy jól beintsek mindenkinek, még ha csak képletesen is, de... – kicsit elkomorodtam – nem rajtam múlik.

Értette, hogy mire célzok és közelebb ült, majd átölelt. Meglepődtem, de végül én is a nyaka köré fontam a kezeimet. Jól esett valakivel ennyire őszintének lenni végre, és felszabadultnak éreztem magam. Az ismeretlen és rémisztő tudatlanság, hogy hogyan tovább, továbbra is nyomta a vállam, de ebben a pillanatban azt éreztem, egy jó pár kilót leadtam a feszültségéből. Ettől újra könnybe lábadt a szemem. Még jó, hogy ez a jóképű pasi tovább ölelt, és nem láthatta, ahogy a fájdalom és a szabadság keveréke eltorzítja az arcom. Erre az idióta gondolatra hangosan nevettem fel.

Még két hetet töltöttem a kórházban, amikor sürgőssé vált a műtét. Hét órán át voltam kés alatt, és utána hónapokig kellett kemoterápiára járnom.

Azóta nyolc év telt el és egészséges vagyok.

Két nehéz helyzetű és diszkriminációnak kitett fiatalokkal foglalkozó csoportot vezetek. Az egyiket abban a kórházban, ahol engem is műtöttek.

Tamás fél éve kérte meg a kezem.

Most van családom.

Vannak barátaim.

Élek.